

førerpraxis saagodtsom aldrig vil være af det Omfang, at en fast Fuldmægtigs Bistand kan anses fornøden, og at det derfor vilde være urigtigt at tilstede en saadan Sagsfører at saa autoriseret en fast Fuldmægtig, for hvem han i Reglen ikke vil have den for Fuldmægtigens Uddannelse fornødne Bessjæftigelse. Ministeriet har endvidere antaget, at de Straffebestemmelser, som den nævnte Lov indeholder for Misbrug af Retten til at give Møde ved Fuldmægtig, ere mindre heldigt af-fattede og derhos altfor milde, hvorfor man i Forslagets § 12 i det Hele har gjort strengere Synspunkter gjældende i saa Henseende og særligt ogsaa foreskrevet Straf for den Person, der ved Benyttelsen af en Fuldmagt fra en Sagsfører har gjort sig skyldig i uberettiget Udøvelse af Sagsførelsevirkomhed.

ad § 13.

Medens Lov af 26de Mai 1868, affet fra de ovennævnte Bestemmelser om Misbrug af Retten til at give Møde ved Fuldmægtig, ikke indeholder Hjemmel til at belægge den Sagsfører med Straf, som træffer de ham ved Lovens på-lagte Pligter, f. Et. ved at holde Kontor i flere Jurisdiktioner, har man da de udenfor denne Lov bestaaende Straffebestemmelser, der ere anvendelige paa Sagsførere i deres Stilling som saadanne, ikkun omfatte Forseelser i selve Sagsførelsevirkomheden, i § 13 optaget Bestemmelser, der sigte til at afhjælpe den fremhævede Mangel.

§ 14 er overensstemmende med § 12 i Lov af 26de Mai 1868 og ved §§ 15 og 16 finder man kun Anledning til at bemærke, at der ved Bestemmelsen i § 16 om, at Straffelovens Kap. 13 om Forbrudelser i Embedsforhold er anvendelig paa Sagsførere, der forse sig i deres Virksomhed som saadanne, efter Ministeriets Formening ikke vil bevirkes nogen Forandring i, hvad der for Dieblivet er gjældende Ret; men man har dog ved Optagelsen af den nævnte Forfrist villet affjære enhver Tvivl i saa Henseende, der maatte kunne rettes.

Om Ophør af Sagsførelsevirkomhed giver Kapitel II, i §§ 17—19 Forskrifter, ved hvis Affattelse man har henholdt sig til de i det af Proceskommissionen udarbejdede ovennævnte Lovudkast dets §§ 134—136 indeholdte Bestemmelser herom, der iøvrigt væsentlig ere overensstemmende med, hvad der maa anses at være gjældende Ret. Dog bemærkes, at medens efter § 14 i Loven af 26de Mai 1868 Retten til at udøve Sagsførelsevirkomhed fortabes, naar Sagsføreren kommer ud

af Raadigheden over sit Bo, saalænge Raadigheden vedvarer, jfr. ogsaa det ovennævnte Lovudkast § 136, har man i § 19 begrændset Reglen til kun at omfatte Fallit og Umyndiggjørelse, saaledes at den totale Raadighed efter D. L. 5—3—18, der iøvrigt efter den nuggjældende Ret kun indtræder i ganske enkelte Tilfælde, ikke vil drage den ovennævnte Virkning efter sig, hvilket formentlig er i god Overensstemmelse med Lovgivningens Regler paa beslagtede Omraader.

I Forslagets 3die Kapitel findes Bestemmelserne om Sagsførelses- og Sagsførelseraad. Som i det foregaaende antydet har man ved disse Bestemmelser tilstillet at hidføre en Organisation af Sagsførelserstanden saaledes, at der i Spidsen for denne staar Myndigheder, der vælges af Sagsførerne selv, og som ere bestemte ikke blot til at være et Organ for Sagsførelserstanden og dens Interesser, men ogsaa og særlig til at føre Kontrol og Tilsyn med Sagsførernes Forhold og derfor udrustede med den fornødne Disciplinarmyndighed. Med Hensyn til den nærmere Ordning har man i Hovedtrækkene henholdt sig til det ovennævnte af Proceskommissionen udarbejdede Lovudkast, som i dets 5te Affsnits 4de Kapitel indeholder de herhen hørende Forslag. Ligesom imidlertid den Omstændighed, at det ved nærværende Forslag tilstillet at knytte den omhandlede Ordning til den bestaaende Retsorganisation og Retspleie har nødvendiggjort forskellige i og for sig mindre betydningfulde Endringer, saaledes er det ogsaa fundet henfigtsmæssigt at tilføie adskillige mere supplerende Bestemmelser, og navnlig er man ved de Overveielser, Sagen er bleven gjort til Gjenstand for, bleven ledet til at føie et ydeligere Led til den i det nævnte Lovudkast foreslaaede Organisation af Sagsførelserstanden, nemlig et overordnet Sagsførelseraad, der er bestemt til at være et Fællesorgan for hele Landets Sagsførelserstand, til hvilket Sagsførelseraadens Beslutninger kunne indantes, og som i det Hele vil virke som en overordnet Myndighed i Forhold til Sagsførelseraadene. Medens man nemlig vel, i Overensstemmelse med Proceskommissionens Forslag, har troet at burde bibeholde Sagsførelseraad for suveræne Kredse, alle- rede af Hensyn til, at dette mere stedlige Organ vistnok er en Betingelse for det noiere Kjenndskab til de enkelte Sagsføreres Virksomhed, der er for-nødent, for at Tilsynet kan være virksomt, har man dog ment, at Dannelsen af et overordnet, hele Landets Sagsførelserstand omfattende overordnet Sagsførelseraad vilde have sin væsentlige Betydning. Paa den ene Side vil efter Ministeriets Formening de underordnede Sagsførelseraadets Stilling, navnlig med Hensyn til Brugen af den dem tillagte Disciplinarmyndighed, i en væsentlig Grad blive styrket ved Tilstedeværelsen af en Refleksautoritet, der